

Negacija

Beda beogradske studentske levice (2014)

Nina Simonović, Milka Radić, Pavle Dimitrijević

Nina Simonović, Milka Radić, Pavle Dimitrijević
Beda beogradske studentske levice (2014)
2014

Tekst je napisan oktobra 2014 i objavljen kao buklet, i na sajtovima
Contrainfo i Kontrapunkt.

negacija.anarhija.net

2014

1.

Specifično studentski problemi kao takvi ne postoje. Problemi koje studenti imaju u najužoj su vezi sa totalitetom društva, to jest sa celinom onoga što predstavlja život svakog studenta. Nemogućnost da se školarina plati nije samo uzrokovana (stalno rastućom) visinom školarine, već i ostalim procesima u društvu čiji smo pasivni posmatrači: privatizacija i masovna otpuštanja, teror tržišta i eksploatacije koji rukovodi i reformom univerziteta. Rečju, celinom naših mizernih života.

U takvom kontekstu, u kontekstu celine naših života, ideja da se može biti apolitičan je idiotska.

Ova idiotska ideja je u osnovi „realnih“ (mizernih) zahteva koje studentki pokret isporučuje.

Ovakvi zahtevi, u potpunosti specifično studentski, nisu razumljivi ostatku društva, i ne mogu poslužiti kao osnova povezivanja sa ostalim delovima društva, iako su uzroci problema sa kojima se „drugi“ (pa i sami „studenti“ u svojim nestudentskim funkcijama, to jest u totalitetu svojih života) susreću, u korenu isti kao i uzroci „studentskih“ problema.

Ako bi ostali u okvirima „političke zahteva“ i uskog studentskog identiteta, a pri tom odlučili da radikalno (u korenu) sagledamo problem, došli bismo do zaključka da je jedini racionalan zahtev: besplatno i slobodno obrazovanje.

Verovatno je odmah uočljivo da ispunjenje ovakvog zahteva nije realno. Tim gore po realnost.

U toku okupacije fakulteta 2006. godine jedan student je ovako odgovorio na pitanje šta misli o aktuelnoj situaciji na fakultetu: „Po prvi put se osećam kao da je ovo naš prostor. Odjednom je atmosfera u zgradi potpuno promenjena, i sada zaista uživam da ovde boravim.“

Okupacija fakulteta je jedno ograničeno i privremeno raskidanje sa nametnutom realnošću, takvo iskustvo je samo po sebi oslobađajuće i može postati zarazno. Upravo je suština u iskustvu ovog raskida, a ne u prilagođavanju nametnutoj realnosti kroz realistične zahteve.

Ukoliko se ovo iskustvo i njena zaraznost shvati kao osnovni cilj, postaje sekundarno da li će borba biti formulisana kroz „maksimalistički“ zahtev za besplatnim obrazovanjem, ili će ići do svojih logičkih konsekvenci i odustati od zahteva kao takvih.

Umesto da molimo za besplatno obrazovanje (o aktuelnim mizernim zahtevima, da i ne govorimo), nije li logičnije da počnemo od drugačijeg sagledavanja već postojeće prakse na dosadašnjim okupacijama? Od

okupacije 2011. studenti na okupiranom FF sami organizuju diskusije i predavanja. Šta je ovo? Nije li to možda besplatno obrazovanje? I to ono koje mi kao slobodni ljudi, autonomno, vraćamo na fakultet ne obazirući se na realnost koja nas ubeđuje da je to nemoguće?

Nije li to dobar početak? Dovoljan da nas ubedi da imamo veću snagu i autonomiju nego što to shvatamo?

Dalje, nije li ovo slobodno obrazovanje koje bi studenti proglasili na okupiranom fakultetu, dobra osnova da u korenu sagledamo probleme naših mizernih života, razgovaramo sa drugim ljudima i slušamo o njihovim borbama, i tako radimo na osnaživanju i boljem povezivanju, na osnovama solidarnosti i uzajamne pomoći? I sve to dok se birokratija i političari šokiraju nad „neozbiljnošću“ studenata, koji ne zahtevaju ništa? Ništa, osim totalne transformacije života.

Dobar početak?

2.

Na žalost, prvi deo moramo trenutno ostaviti po strani: oni koji su uvek spremni da na stvari gledaju „realistično“ i da se ovoj jednoj realnosti prilagođavaju po svaku cenu, su nam nametnuli probleme toliko bedne, da smo ih do juče smatrali neočekivanim, ako ne baš i nemogućim.

Desilo se nešto odvratno. Nacisti na studentskom zboru izjavljuju ljubav studentskom pokretu, ograđuju se od prethodnih napada i obećavaju da će se priključiti protestu na dostojan način. I onda najveća sramota u istoriji studenata Filozofskog fakulteta: aplauz studentskog zbora.

Pored ovakog studentskog zbora i nacionalističko-staljinistička organizacija NKPJ/SKOJ/Studentski front deluje gotovo antifašistički.

Naravno ova neizreciva odvratnost se nije samo „desila“. Njoj je prethodila i direktno je uzrokovala jedna atmosfera koja je negovana. A to je atmosfera apolitičnosti i realističnosti. Atmosfera štreberstva i usranosti dobre dece.

Ovoj atmosferi su dobrim delom doprineli i najoportunističkiji delovi beogradske studentske levice, pre svega članovi CDA (*Centar za društvenu analizu*) i njima bliski ljudi.

Ova ekipa apologeta nacionalizma i fašizma, od ranije svaku kritiku istih doživljava kao „liberalnu priču“ iz devedesetih, te kritiku nacionalizma i fašizma de facto odbacuje kao takvu.

Posle ove odvratne epizode, koju na žalost ne možemo nazvati incidentom, pošto je prošla u atmosferi dirljive ljubavi, neki članovi CDA

izjavljuju čak i da su spremni da sa nacistima sarađuju „na antikapitalizmu“, iako „ne vole oni to (fašizam) baš“.

Antikapitalizam koji nije antifašistički i antipatrijarhalan može samo proizvesti društvo gore od trenutno postojećeg.

Ipak, ovo ne može biti iznaneđenje pošto su u „blokadi“ od ranije bili dobrodošli i „umereni“ fašisti iz Dveri.

Ovolika količina konformizma, oportunistima i nije mogla da proizvede nešto drugo: u korenu svake prevlasti fašizma leži beskičmenjaštvo onih koji mu se ne suprotstavljaju.

Ovo beskičmenjaštvo i konformizam je od ranije utrenirano, ne samo „realističnom“ perspektivom, već i (od okupacije 2011.) povlačenjem pred, i tolerisanjem, jednog siledžije (nekada anarhosindikalistice, sada staljiniste), koji je bio spreman da maltretira one koje je percipirao kao slabije od sebe, ali je pred nacistima pobjegao i zaključao se u amfiteatar. Studentski zbor koji je kičmu savijao pred njim, lako može i pred nacistima. Mehanizam je isti.

Posledica pomenute apolitičnosti bila je i ta da su se i drugi studenti ponašali slično prilikom napada nacista. Uspostavljanje zajednice zasnovane na solidarnosti i pružanje otpora napadu ipak zahtevaju prethodno jasno zauzimanje stava.

Još jedan od uzroka možemo potražiti u pražnjenju „direktne demokratije“ i „samoorganizovanja“ od radikalnog sadržaja, što je inače svet-ski trend. Ovako fetišizovano „samoorganizovanje“ omogućava da se uđe u „direktnodemokratski proces“ i sa onima koji se zalažu protiv „ciganizacije“ Beograda, i sa onima koji organizuju proteste protiv azilanata i „seksualnih devijanata“.

3.

Iz svega rečenog mislimo da proizilazi da je ovaj pokušaj studentskog protesta neophodno demontirati.

4.

Novi pokušaji moraju se postaviti na osnove koje obuhvataju napuštanje nametnutog studentskog identiteta i egoistične samozaljubljenosti studenata, kao i konformizma apolitičnosti i realnih zahteva.

Oni, takođe, moraju sagledati suštinu problema naših života, radikalno, to jest u korenu, to jest počevši od kritike eksploatacije, kapitalizma, patrijarhata i države.

Na principima solidarnosti i uzajamne pomoći i uz obavezno aktivno odbacivanje fašizma i svih njegovih derivata i sastavnih elemenata.

Pre svega, potrebno je pronaći kičmu. I obrisati usrano studentsko dupe.

5.

Konačno, najradikalniji čin jeste dovođenje u pitanje sopstvenog položaja i uloge u sistemu reprodukcije bednog života.

Pre nekoliko godina, na jednom od studentskih protesta, jednom anarhisti koji je nosio transparent sa natpisom „Dole školarine“ prišao je jedan dedica i vedro rekao: „Ne deco, ne dole školarine: Dole škole!“.

Nina Simonović, Milka Radić, Pavle Dimitrijević
Oktobar, 2014.